

Conflicte fratricide absolut inutile (concluzii)

Luni, 18 iulie 2016 - Gili Cârstea

Domnul vorbește prin Ieremia despre „o vreme” viitoare în care isprăvile liderilor poporului sfânt, idolatria și lipsa lor de loialitate față de Dumnezeu – în timpul vieții lor văzute ca pură ortodoxie și mare credincioșie față de Domnul – vor fi expuse în adevărata lor lumină:

„În vremea aceea, zice Domnul, se vor scoate din mormintele lor oasele împăraților lui Iuda, oasele căpeteniilor lui, oasele preoților, oasele prorocilor și oasele locuitorilor Ierusalimului. Le vor întinde în fața soarelui, în fața lunii și în fața întregii oștiri a cerurilor, pe care le-au iubit ei, cărora le-au slujit, pe care le-au urmat, pe care le-au căutat și înaintea cărora s-au închinat” (Ier 8:1.2).

„Vremea aceea” este chiar timpul prezent, când poporul lui Dumnezeu este confruntat cu același gen de sofistărie clericală ca și în trecut. Cu cât erau mai profund în idolatrie, cu atât mai tare susțineau că se închină adevăratului Dumnezeu.

Vă rog să observați, idolatria nu este reproșată unei minorități rebele sau unor indivizi obraznici și guralivi de la periferia bisericii. Nu „oasele” lor vor trebui expuse evaluării publice la finalul mării controversă. Lista lui Ieremia este completă și nu lasă loc speculațiilor sau îndoielilor: „Împărații, căpeteniile, preoții, prorocii și locuitorii Ierusalimului.” Adică o cârdășie nefericită între administrație, cler și academie, sprijinită orbește de popor.

Cum se poate ajunge la o astfel de situație disperată, nici Ieremia nu putea înțelege: „Pentru ce, dar, poporul acesta al Ierusalimului se lasă dus în necurmăte rătăcirii, stăruie în înșelătorie și nu vor să se întoarcă la Dumnezeu?” (Ier 8:5).

Răspunsul este la fel de tranșant ca și evaluarea: „Poporul Meu nu cunoaște Legea Domnului!” (Ier 8:7). Adică nu cunoșteau legea eternă a creațiunii, scopul etern al lui Dumnezeu. Aici nu este vorba despre cele zece porunci, pe care ei le cunoșteau la frântură de slovă și în jurul cărora creaseră alte sute de legi ajutoare al căror fir îl despicau în patru și la școala de sabbat, și la predică, și la ora muzicală.

Motivul pentru care poporul nu cunoștea acea Lege a Domnului este la fel de evident: Administrația, clerul și academia erau stăpâniți de un alt spirit care știa bine că atunci când scopul etern al lui Dumnezeu este făcut public, s-a terminat cu rebeliunea lor de pe Planeta Pământ. De aici venea inspirația și patosul care

punea la lucru „pana mincinoasă a cărturarilor,” în expresia ei finală: „Suntem înțelepți, și Legea Domnului este cu noi” (Ier 8:8).

Nu, Legea Domnului nu era cu ei, „cei înțelepți,” adică împărații, căpeteniile, preoții și prorocii. Iar poporul, fără să bănuiască o asemenea halucinantă conspirație, îi susținea în idolatria lor și se făcea astfel părtaș la păcatul lor.

Acest tipar s-a repetat mereu de atunci încolo. Administrația, preoția și academia au susținut cu tărie că „Legea Domnului” – adică teologia corectă – este cu ei, cei înțelepți, iar durerile bisericii, conflictele fratricide și apostaziile sunt roada unor profeți meteorici, inovatori de doctrine și speculatori de texte inspirate.

Generație după generație apologetica oficială rămâne neschimbată, iar argumentele poezilor de curte la fel de plictisitoare și irelevante, deși teribile în rezultatul lor final. Cum se explică?

Se explică foarte simplu: Spiritul care dicta retorica vremii lui Ilie sau Ieremia nu a murit. Realmente. Păsările necurate care administrează planeta, când pierd o gazdă prin deces nu ies la pensie și nici nu se apucă de pescuit. Doar se mută la generația următoare, noile gazde instruite de vechile gazde. Ar fi păcat să se piardă bunătate de înțelepciune care a dat rezultate atât de spectaculoase în trecut, nu? Așa au reușit să amâne atâta amar de timp ceea ce proceea Ieremia aici, că „oasele” liderilor poporului lui Dumnezeu vor fi scoase la lumină.

Când reproșa mai marilor vremii Lui că sângele mesagerilor lui Dumnezeu, de la Abel la Zaharia, zace pe umerii lor, Isus tocmai aceasta dorea să le spună, că ei, Biserica – conducătorii, preoții și cărturarii – sunt stăpâniți de același spirit ucigaș ca și părinții lor, și nu văd.

Nu au putut să creadă, deoarece ei erau cei înțelepți și Legea Domnului era cu ei. Și nu cred până în ziua de azi, motivați exact de aceeași speranță deșartă.

Mesagerii lui Dumnezeu din toate generațiile, de la A la Z, au fost soluția la orbirea clericală, nicidecum cauza gâlcevelor teologice. Opoziția clericală față de solia lor a fost factorul care a declanșat mereu conflictele fratricide, dezbinările, schismele și vărsările de sânge.

Nu observați cum retorica poezilor de curte ai tuturor generațiilor trecute se repetă astăzi? „Noi, Biserica – căpeteniile, preoții și prorocii – avem doctrina corectă, iar scaieții aceștia obraznici care s-au agățat de reverul Bisericii ne zgârie barba oriunde am întoarce capul. Ei sunt motivul pentru toate conflictele fratricide care ne macină. Ei produc cirul de care universul spectator este îngrozit. Ei asmut poporul la revoltă împotriva autorității bisericii. Ei nenorocesc pe Israel. Cu cât scăpăm de ei mai repede, cu atât mai bine.”

Și tot poporul spune amin.

Noi am fi sperat și dorit ca ei, „căpeteniile, preoții și prorocii,” întreita conspirație împotriva neprihănirii lui Hristos, să asculte de îndemnul din Ioel (2:12-17), să asculte de sfatul Martorului Credincios (Apoc 3:15-19), sau măcar de avertizările din 1888 că ei au repetat revolta lui Core, Datan și Abiram (EGW 1888, 1068).

Dar nu se întâmplă, deoarece spiritul care îi stăpânește le dă convingerea deplină că ei sunt înțelepți și Legea Domnului este cu ei. O asemenea atitudine va produce sigur demascarea despre care vorbește Ieremia.

Da, poate vor mai reuși pentru un timp să scuture în foc scaietii de pe reverul onorabilei biserici Laodicea. Da, poate vor reuși să închidă, pentru câțiva ani în plus, gura unora care suspină și gem din pricina urâciunilor ce se petrec în mijlocul Ierusalimului. Dar nu vor putea evita la infinit deschiderea expoziției de oase uscate ale idolatriei populare în care s-au desfășurat ani de zile, nici furia mulțimii care va constata că Legea Domnului nu a fost cu ei.

„Vremea aceea” a sosit, iar Baal nu va putea fi de niciun ajutor, nici gurii mincinoșilor, nici urechilor surzilor, când conștiința adventistă va înțelege, stupefiată, fanteziile pe care elitele bisericii „le-au iubit, căroră le-au slujit, pe care le-au urmat, pe care le-au căutat și înaintea căroră s-au închinat.”